

Ontologi vs semantik i (konflikt)forskningen

Teksten er forsøgt formuleret stilistisk tørt, dvs. som et forsøg på at være principiel og klar teoretisk. Der er lagt lidt AI-genererede billeder ind som illustration af strukturen i semantiske og ontologiske modstillinger. Man kan læse den som et forsøg på at vise, hvordan semantik og ontologi virker bag om menneskets mere **saftige** tilgang til sig selv og verden.

Videnskaben er et socialt system	3
Semantik og ontologi i det praktiske eksempel	4
Når en iagttagelsesform bliver paradoksal	7
“Antagonismens symbolik”, modsat “symbolikkens antagonisme”, kan også bruges som indikation for, hvordan parterne tematiserer alt ud fra den rationalitet, der handler om at instrumentalisere noget i sin konflikt med modparten. Hvad der kan bruges på egen side, er nyttigt og funktionelt i konflikten med den anden, præcist på samme måde som alt for den anden vækker interesse i overensstemmelse med dennes behov for at have og finde noget, som kan bruges, benyttes og instrumentaliseres i kampen mod den første.	9
Forskerens prekære position i forholdet til konflikten	9
Konfliktens dynamik (ontologiske proceskarakter)	10
Det nukleare punkt for systemdannelsen, konfliktens fødsel!	13

“Symbolikkens antagonisme” og “antagonismens symbolik” er to udtryk, der på overfladen kan virke ens. Men de har forskellige implikationer, hvis man reflekterer over dem og sætter dem ind i en funktionel analyse af konflikten som et

socialt system med dets umiddelbare omverden af psykiske systemer.

Den slags refleksion kan ses som systemteoretisk tematisering af forskellen mellem semantik og ontologi.

Psykologi og systemteori er videnskabelige discipliner, fordi de er eksplicitte i udviklingen og anvendelsen af de semantiske distinktioner, som de beskriver som deres eget teorigrundlag.

Begrebsudvikling er teoridannelse, og iagttagelser udfolder sig ontologisk som struktureret, dvs. semantisk struktureret og dermed funderede iagttagelsesformer.

Det, der karakteriserer videnskaben, er, at den eksplicit udvikler sin begrebsdannelse i forlængelse af bestræbelserne på at kvalificere sine videnskabelige beskrivelser af sig selv og alt andet som videnskabeligt sande.

Bevidstheden såvel som den sociale kommunikation er semantisk struktureret. Den sproglige kommunikation udfolder sig i meningens form, ligesom bevidstheden orienterer sig i meningens form. Det kan tematiseres semantisk såvel som ontologisk.

Bevidsthed såvel som kommunikation beskrives i systemteoretisk forstand som to forskellige medier, der er strukturelt koblet i meningens form, dvs. semantisk struktureret på måder, der pirrer og overlejrer sig gensidigt mellem kommunikationssystem og bevidsthed.¹

Systemteorien er ontologisk neutral i forhold til spørgsmålet om bevidsthedens "hvadhed". Den tager ikke udgangspunkt i substansbegrebet i sin tilgang til det sociale, til bevidstheden eller de kognitive systemers tilgang til sig selv eller andet i det hele taget, sådan som det sker implicit og eksplicit i flertallet af samtidens forskellige former for tilgang til det sociale og det psykiske, samfundets kommunikationssystemer med deres umiddelbare omverden af bevidstheder.

¹ Man kan diskutere, hvor den kunstige intelligens befinder sig i forhold til de to medier, som systemteorien historisk har beskæftiget sig med. Men det er ikke tema for teksten, men i andre tekster her på stedet.

Niklas Luhmann, den egentlige udvikler af systemteorien, er eksplicit i sit opgør med substantiveringen af bevidstheden, sådan som åndvidenskaberne har bedrevet den i traditionel vesterlandsk forstand. Jeg var selv og på ikke systemteoretisk grundlag eksplicit i mit opgør med substanstænkningen, som udgør kernen i mit cand.phil. speciale fra 1989 og har siden taget systemteorien til mig.

De semantiske strukturer og distinktioner er afgørende for, hvordan erfaringen af det værende i dets væren udfolder sig. De spiller ind i det store spørgsmål om det værende givet i meningens form, fx formuleret af Martin Heidegger i sit hovedværk fra 1927, *Sein und Zeit*.

Semantikken er med til at bestemme menneskets værensforståelse. Man kan tale om erfaringens realitet, sådan som den lever ved et kognitivt systems performance. Det er erfaringens realitet, der beskrives som en konstruktion i systemteoretisk forstand, ikke realiteten i sin helhed, eller verden og virkeligheden, som den findes omkring ethvert kognitivt system.

Enhver erfaring udfolder sig som en del af og er indfældet i det, der er, skabes og går under i de kognitive processer. Realiteten kan derfor også indikeres som den omfattende virkelighed af forudsætninger, som ethvert kognitivt system er indfældet i, og som kognitivt kun er tilgængelig på systemets egne forudsætninger.

Distinktionen mellem ontologi og semantik er værd at forholde sig til, eksplicit, ellers spiller både ontologien og semantikken iagttageren et puds, bag om ryggen så at sige.

Videnskaben er et socialt system

Videnskaben udmærker sig ved at udvikle en eksplicit relation mellem teori og empiri. Det handler for det videnskabelige system om at udvikle kriterierne for at kunne skelne mellem, hvad der er sandt eller falskt som kvalificeret videnskabelig beskrivelse.

Verden som sådan er hverken sand eller falsk i sig selv. Det er beskrivelsen eller erfaringen af verden, der er sand eller falsk. Dvs. indikationsværdierne sand og falsk lever ontologisk ved en kognitiv performance, der igen er struktureret af det kognitive systems semantiske strukturer.

Det handler om både ontologi og semantik, to sider af samme sag i en verden, der kognitivt performativt forholder sig til sig selv.

Når man taler om forskning her på hjemmesiden, kunne man tro, at temaet for opmærksomhed primært var arbejdet som institution og socialt fænomen. Det er det ikke nødvendigvis.

Hvis man arbejder på videnskabens grundlag, både implicit og eksplicit, handler det netop ikke kun om temaet i sig selv, som fritsvævende i sig selv objektivt givet fænomen, men om hvordan de semantiske strukturer spiller ind i tematiseringen af fænomenerne, givet i meningens form.

Forskningsarbejdet tilhører et kognitivt system, det videnskabelige, der har kognitive sociale og psykiske systemdannelser som tema for sin forskning. Semantikken og ontologien er på spil i relationen mellem systemernes tematisering af hinanden og sig selv.

Dvs. forskningsarbejdet - det der handler om eksplicit eller implicit at have et afklaret forhold til relationen mellem teori og empiri, mellem ontologi og semantik - er konstant med på et metaplan i forhold til de temaer, som tages op videnskabeligt.

Den lange række af betragtninger, som er blevet offentliggjort på hjemmesiden, er alle sammen mere eller mindre eksplicite i deres teoridannelse. Forholdet mellem semantik og ontologi har præget den metadiskurs, som har udfoldet sig i og under teksterne, udformet siden slut 1980'erne og frem til nu.

Det gør, at teksterne virker unødigt komplicerede for mange læsere. Men sagen er, at det, der virker indlysende og let tilgængeligt, ret beset skyldes, at man ikke orienterer sig mod andet eller på anden vis, end hvad der for længst var givet på gældende sociale betingelser, at ontologien og semantikken

udvirker sig som det evigt samme, uden at bibringe læseren eller kommunikationen med ny viden.

Semantik og ontologi i det praktiske eksempel

Opsætningen af "en symboliks antagonisme" over for en "antagonismes symbolik" kan praktiseres demonstrativt, for at afsløre samspillet mellem ontologi og semantik inden for en social praksis, der kan kaldes konflikten, en systemdannelse med sin egen dynamik og kognitivt funderet og funderende proces.

Udtrykket "symbolikkens antagonisme" refererer til, at en symbolik i sig selv er eller kan være antagonistisk.

Moralens symbolik er bygget op om distinktionen mellem "god" og "ond". Disse indikationsværdier er antagonistiske i sig selv, altså udtryk for symbolikkens antagonisme.

Vi ser her på en semantisk struktur udefra, dvs. uden at benytte os af den i en iagttagelse; iagttagelsen af moralen er ikke nødvendigvis moralsk i sig selv:



Illustration af symmetrien i en symboliks antagonisme, her med moralens to indikationsværdier.



Symmetrien i måden, som konfliktens parter ser sig selv og hinanden på, er påfaldende. Set udefra, fx psykologisk, deler konfliktens parter grundstruktur i den måde de forstår sig selv og modparten på. Set inde fra, psykisk, så forsvinder symmetrien. Iagttageren, konfliktens ene part, ser sig selv som god og modparten som ond. Konfliktsystemets parter orienterer sig psykisk asymmetrisk.

Inden for konflikten er antagonisternes performative anvendelse af moralens indikationsværdier ikke bare semantisk, men også ontologisk, da den udvirker, hvordan grupperne i det hele taget interagerer og orienterer sig i forholdet til hinanden.

Der udspiller sig en slags omvendt empati, hvor onde gerninger afstedkommer svar og gengældelse. Den ene parts følelse for den anden handler om at nyde den andens smerte, den søde hævn, hvor lidelsen på den anden side giver den første nydelse.

Set indefra, dvs. fra en af parternes side, fremstår modparten typisk som ond, hvor man på den deltagende konfliktparts egen side ser sig selv som den gode. Set indefra fremstår indikationsværdierne "god" og "ond" via iagttagelsesformen, moral, asymmetrisk.

Anvendelsen af antagonismens symbolik, her i moralens form, udfolder sig asymmetrisk for deltagerne i konflikten.

Konfliktens parter har svært ved at se, hvordan det er samme primitive mekanisme, skema, moral, blot med omvendt fortegn, der virker på begge sider af distinktionen mellem en selv og fjenden, sig selv og de andre, os de gode og de onde.

Set fra den anden side fremstår den første, altså dennes anden side, også asymmetrisk fuldstændigt som den gør på første side.

Set udefra kan disse to former for asymmetri ses som "symmetrisk asymmetri"! Det giver mening, semantisk, og det fungerer videnskabeligt, ontologisk og empirisk, dvs. konkret, manifest. Men for de involverede parter, der udlever konflikten, er det umådeligt svært at se den slags for sig, som i en distanceret iskold og teoretisk refleksion.

Psykologi er videnskab, der har psyken som genstand for sin iagttagelse. Bevidstheden ser sin verden indefra.

Sociologi er også videnskab, der har sociale systemdannelser som genstand for sin iagttagelse. Psyken er uden for!

Konfliktforskningen er videnskab, der kommer inden om både psykiske og sociale systemer. Den fokuserer på, hvordan verden fremstår for de parter, der performativt skaber konfliktens realitet (antagonismens realitet/symbolik), realitetens konflikt/antagonisme.

Videnskaben kan se, hvordan en iagttagelsesform, som vi finder i moralen med dens to primære indikationsværdier, god og ond, manifesterer sig i et konfliktsystem, hvor konfliktens parter benytter sig af moralen i forhold til hinanden. Videnskaben flik flakker mellem perspektiverne, de psykiske og de generelle sociale. Den ser og griber både semantikken i det og ontologien.

Moralen, med dens primære distinktion, er som en semantisk struktureret og ontologisk skabende iagttagelsesform, hvorved indikationen for det gode, henholdsvis det onde kommer til syne, skabes, dannes, semantisk og ontologisk. Væren hviler i mening, udfolder sig som en dynamisk proces, ontologisk og semantisk.

Når en iagttagelsesform bliver paradoksal

I det øjeblik, hvor moralen bliver reflekteret og tematiseret i sin egen iagttagelsesform, dvs. der hvor moralen bliver til genstand for moralsk vurdering, der bliver anvendelsen af prædikaterne god og ond da afkrævet en af værdierne af sig selv. Men moralen i sig selv, selve den kognitive performance, der udfolder sig i forlængelse af moralens semantik, en iagttagelsesform, er

kun vanskeligt at indplacere under en af sine egne indikationsværdier. Den bliver problematisk, paradoksal, når den forlanger indskrivningen af sig selv under en af sine indikationsværdier. Moralen er med andre ord hverken entydigt god eller ond, men netop semantisk ontologisk indikationsværdiernes forudsætning, noget helt tredje.

Det at være moralsk er i sig selv hverken entydigt godt eller ondt. Det ses, hvor en af konfliktens parter hæver sig over konfliktens symmetriske asymmetri, og ser moralens anvendelse på begge sider af distinktionen mellem konfliktens parter, eller der hvor videnskaben som her forholder sig til konflikten som socialt bevidst kognitiv funderet i ontologi og semantik.

Moralen i sig selv - eller det at orientere sig i overensstemmelse med distinktionen mellem god og ond som iagttagelsesform, semantisk struktureret kognitiv performance, psykisk og social semantisk struktur - er ikke entydigt at indordne under hverken kategorien god eller kategorien ond. Og det skyldes, at den verden, som en kognitiv performance genererer for sig, som den moralsk griber ind i, ikke på nogen måde går rent op i godt og ondt!

Moralen har sin realitet, sin konstruerede realitet for sig. Man kan tale om moralens realitet. Den er i sig selv hverken god eller ond, men med i konstruktionen af det gode såvel det onde, semantisk og ontologisk.

Konfliktens parter lever i dens mere ultimative form, krigen, ekstremt determineret af moralen i deres fokus på venner og fjender. Disse parter er ekstremt fokuseret på distinktionen god/ond i deres tematisering af sig selv og andre.

I konflikten fungerer moralen som en del af "antagonismens symbolik", og kan bruges som indikation for, hvordan konfliktens parter manifesterer sig kognitivt for hinanden gennem symbolske repræsentationer, som ofte tegner absolutte eller ontologisk fundamentalistiske distinktioner mellem "os" (de gode) og "dem" (de onde). Her har ondskab og godhed tilbøjelighed til at blive betragtet som substantielle egenskaber.

“Antagonismens symbolik”, modsat “symbolikkens antagonisme”, kan også bruges som indikation for, hvordan parterne tematiserer alt ud fra den rationalitet, der handler om at instrumentalisere noget i sin konflikt med modparten. Hvad der kan bruges på egen side, er nyttigt og funktionelt i konflikten med den anden, præcist på samme måde som alt for den anden vækker interesse i overensstemmelse med dennes behov for at have og finde noget, som kan bruges, benyttes og instrumentaliseres i kampen mod den første.

Forskerens prekære position i forholdet til konflikten

Hvis konfliktforskningen ikke skal gå under for antagonismens symbolik, så må den stå uden for konflikten både ontologisk og semantisk.

Det er pr. definition vanskeligt for konfliktens parter at respektere konfliktforskningens neutralitet, da det ikke er funktionelt eller befordrende for de deltagende parter i deres forsøg på at overvinde modparten. Og hvis der alligevel er noget konstruktivt for parterne at komme efter i konfliktforskningen, så handler det ikke nødvendigvis om det, som de leder efter, og det overstiger sædvanligvis de kæmpende parters kognitive kapacitet at forstå det!

Konfliktforskningen har det svært i en verden af konflikter! Det kan beskrives psykologisk og sociologisk. Det har ontologiske og semantiske implikationer.

De orienteringsmønstre, der præger en konflikt, en antagonisme, der er gået over i en dynamisk og selvforstærkende proces, ultimativt som i krig, tenderer mod at ende op i symmetrisk symbolsk antagonisme i parternes orienteringsmønstre, hvor det ikke kun er moralens to værdier, der bruges på begge sider af distinktionen mellem stridens parter, men fx også distinktionerne mellem sandsigere og løgnere, mellem ædelt og gement, smukt og grimt, fuldstændigt

symmetrisk men med omvendt fortegn på begge sider af distinktionen mellem de stridende parter.

Konfliktens dynamik (ontologiske proceskarakter)

Selvforstærkende systemdannelse handler om, hvordan onde gerninger fra en side mødes med onde gerninger fra en anden i en selvforstærkende proces, hvor diskussion eller uenighed over fredelig konkurrence udvikler sig til egentlig konflikt eller ligefrem krig.



Enhver konflikt kan tages som case-studie. Den har et udgangspunkt, den kulminerer, eskalerer og får en afslutning til



sidst.

Der er altid en selvforståelse og en fremmedforståelse på begge sider af distinktionen mellem de to stridende parter.

Konflikten er ikke slut, før dens symbolik og antagonisme er forsvundet som performativt selvbekræftende social og psykisk praksis.

Der udfolder sig en social og psykisk semantisk og ontologisk praksis i og med konflikten, der tager udgangspunkt i kommunikation og bevidsthed.

Både kommunikationen og bevidstheden er struktureret i meningens form, dvs. semantisk struktureret i sin væren.

Systemteorien betragter både bevidsthed og kommunikation som medier, ekstremt formbare og likvide medier!

For systemteorien er disse medier i udgangspunktet både semantisk og ontologisk neutrale. Det er forudsætningen for den særlige åbenhed, som man videnskabeligt tilstræber over for temaet for sin opmærksomhed.

Man er måske i udgangspunktet ude efter den nukleare begivenhed, fx begyndelsen på den sociale systemdannelse, som konflikten er udtryk for, der sætter gang i den eskalerende dynamik, som førte til konfliktens realitet:

Hvornår skete det? Hvad var begyndelsen til dannelsen af den forståelse, der deler vandene mellem fjender og venner, konfliktens parter?

Hvornår blev medierne, bevidstheden og kommunikationen struktureret på en måde, så kimen til konflikt var sået?

Man kan sammenligne bevidstheden og kommunikationen med luften set som medie.

Det er ikke mediet, man hører eller ser normalt. Det er de budskaber, som det i struktureret form formidler, giver anledning til at en iagttager oplever som budskab.

Det er ikke luften, som man hører om morgenen, når vækkeuret det ringer. Det er vækkeuret, lyden, vibrationerne i luften, der afkodes som lydssignal, budskab om at nu må du op.

Når luften selv begynder at sige som et vækkeur, er det ikke længere til at afgøre, om det ringer eller ej.

Præcist i det øjeblik, hvor lyden får informationsværdi, er relationen mellem lyd og budskab afgjort.

Det får kognitive konsekvenser både fremadrettet og bagudrettet.

Distinktionen mellem larm og mening opstår kognitivt, når lyden afkodes, giver mening som vækkeuret, der ringer.

Det er det nukleare punkt, hvor forskellen mellem nat og dag opstår, skabes kognitivt og som alle forudgående dage såvel som alle kommende dage vil være determineret af i deres rækkefølge.

Det nukleare punkt for systemdannelsen, konfliktens fødsel!

Når de store følelser opstår og går under

Spørgsmålet er, om det er tiden, der går, eller om det er verden, der forandrer sig, kognitivt, semantisk og ontologisk!

Hvis forskellen er den samme, så er spørgsmålet måske ikke så vigtigt.

Hvad konfliktens fødsel angår, så handler det om menneskets socialiserede engagement, identitet, de store følelser, kærlighed og had.

Det handler om,

- hvornår en position, magten, selvværdet, anfægtes,
- hvornår volden træder ind som middel i magtens hænder,
- hvornår behovet for den anden bliver farlig i spillet om at vinde sit selvværd og den anden for sig i og med kærlighed,
- hvornår kærligheden erstattes af had og mistillid,
- hvornår engagementet opløses i kynisme, ligegyldighed eller anden udvikling, fx had.

Menneskebarnet er i udgangspunktet omgivet af store og små magiske kræfter, forbundet med sine nærmeste og andre væsener, legende tiltrukket af eller frygtsomt flygtende fra.



¹ Create an stage of the human mind as and un, ndieffirentyrronerical forces oof foregn power

On the an beillfifeeld pofgicofal face of the balracted and ofignaretald of petuinctlets sa and eganif sigees proonenjile antafneactinge ssed is al nawat the scutene reiousoueny oof faring ragmstreite wt in wornn of scoted sgnasctese in dcrerrees end stgmeer, wortand rehlooluttied an the wolda, and matshd, er cestat referfchoemennice and reptiitieh adl dislectooin in the set cealed amuz fuis oold the coalfo ia tnot aquired sage



⁴ The refflration hat a mattfffal ces of adfffrfeened swe undffmiffiheradesid is dfegn oforces.

³ The iddentioan of hntre cobdo of lbe shal: od io hnetrity pestidction and sces, wnes the tne egerte beddlfnd pelooluchon stance of sgger and nedletaity seking towes, whicud yacle pesant ofy the oumst a belatarine of waghatesinsantfir cane of nilfiner midrecil devices, toe serenirotoexfrctentist on aroiccorente rsts recnruenty poin the udentiity agaiass the child/ presnt in the mirror stage.

“Selvretfærdigheden” er ikke etableret endnu på menneskebarnets tidligste udviklingsstadier.

Følelsen af at have retten på sin side, at stå på sit krav om at have ret til at forsvare sig selv, det gode, det, som bevidstheden identificerer sig med, er ikke etableret hos menneskebarnet i dets tidlige stadie. Dets identitet for sig selv opstår først med moderens refleksion af dets tilstande.

Gråden vælter op fra barnets indre, som en alarmklokke i det indre midt om natten eller om dagen. Det er ikke et defineret behov, der viser sig indikeret for barnet, når det græder i natten, men en uligevægt, der afhjælpes, når moderen lader sin brystvorte synke ind i svælget på sit barn. Ligevægten genopstår, søvnen melder sig igen, når moderens mælk har afhjulpet barnets tørst.

Og hvis barnet kommer galt af sted i sin opvækst ved kun at få en meget fragmenteret jegfølelse med sig op gennem ungdom og voksenliv, så er det afgørende for resten af livet.

Moderen kan misbruge sit barn af dybt indgroede årsager. En narcissistisk mor kan fjerne barnets jegfølelse og tryghed ved sig, ved højtideligt at hævde, at hun ikke vil være der mere for barnet, fordi barnet ikke er godt nok for hende. Hun forstår fundamentalt set ikke, at hendes behov for selv at føle sig værdsat kun tilfredsstilles i hendes egen syge bevidsthed, når hun demonstrativt forlader sit barn, velvidende at barnet står og betragter hende med overbevisningen om, at hun er på vej ud af sit liv.

En mor, der ikke fundamentalt formår at reflektere sit barns indre tilstand, men som misbruger sin egen svage fornemmelse af den i sin egen narcissistiske drøm om at være noget for barnet, smadrer relationen til sit eget barn og barnets muligheder for senere at knytte sig til andre mennesker via sit selvværd, den fundamentale tro på muligheden for at være noget for et andet menneske.

Peter Fonagy har beskrevet det fint, filosofisk og psykisk videnskabeligt. Vi kan alle lære lidt af at rejse gennem barndommens landskab, for på den måde at afsøge det for begivenheder via hans teoridannelse, der virker dejlig fri for fordummende substantiverende betragtninger.

En narcissistisk personlighedsforstyrret mor kan være en katastrofe for barnets udvikling. Katastrofen kan forklares og lindres i voksenlivet via den rigtige vejledning.

Forudsætningen for at kunne vise kærlighed er det selvværd, som man har med sig hjemmefra. Det er basal psykologisk grundviden.

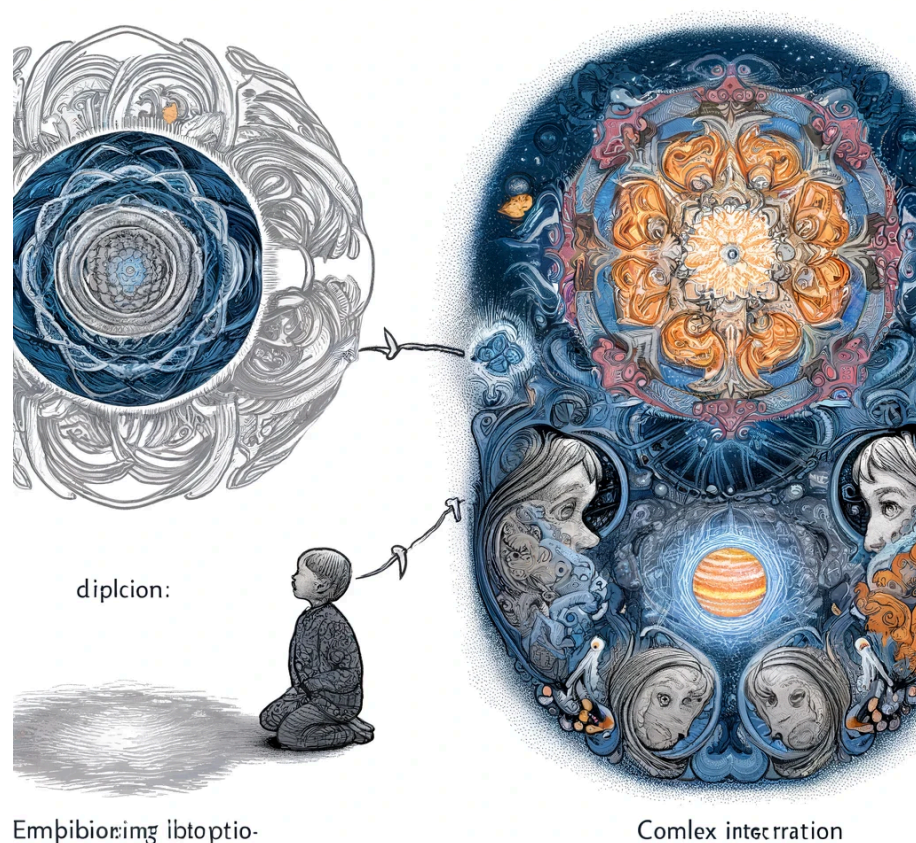
Menneskebarnet er erotisk i sin tilgang til sig selv og andre. Børn, der leger med hinanden, kan blive elektriske og erotisk opstemte af at kildre hinanden legende. Hvis der ikke er nogen, der forhindrer dem i det, så er der ikke den del af kroppen, heller ikke de mest følsomme som de ikke undersøger for lugt, smag, følsomhed i kombination med den gensidige opmærksomhed omkring lyst og forestillingsevne.

De voksne med deres verden sætter grænser, især over for barnets leg med sine krops sanser. Lege får ikke altid lov til at

udfolde sig, barnet møder forbuddet. Og hvis legen alligevel udspiller sig, så kommer det, at de voksne forbyder barnet visse lege, til at fungere som blokeringer, tabuer og skyldfølelse i barnets sind.

“Da min mor var død - uden at jeg nogen sinde græd over det, fordi hun dybest set allerede havde forladt mig, da jeg var 4 år ved højtideligt at erklære, at jeg og min far ikke var gode nok til hende, og hun ville gå hjemme fra - fortalte min far mig, at han godt vidste, hvad jeg lavede med min kusine, når vi legede. For det var ham, der smurte natusan på og lærte mig at trække forhuden tilbage, når der var gået betændelse i den, og jeg skulle lade vandet. Erindringen om, at det ikke var helt rart, når min kusine satte sig på den og en gang, hvor jeg sad bag i en kold bil og funderede over, hvordan jeg nogensinde skulle kunne lave børn, når det gjorde så ondt, kom op i mig igen, præcist da min mor døde. Jeg forstod også, hvorfor jeg stak mit ben ind i baghjulet på min mors cykel på vej hjem fra et besøg hos mosteren, moderen til kusinen. Mosteren var det menneske, som jeg frygtede mest på hele jorden, fordi hun gav mig skylden for vores lege. Vi væltede på cyklen, og min mor gik i panik. Jeg forstod øjeblikkeligt, at min skyldfølelse ikke forsvandt, bare fordi jeg fik en gigantisk smerte i akillesenen, som huden blev hevet af. Hun vidste, at der var noget grueligt galt med vores relation. Turde ikke bringe mig til læge, før der gik betændelse i såret. Hendes angst og panik bekom mig ganske vel, men hun og hendes søster havde ikke givet mig de bedste betingelser for at vise min begejstring og udelte kærlighed til de kvinder, jeg

senere mødte.



Når man ikke forstår sig selv og sin egen usikkerhed i ungdommen, og kærligheden til den anden kun kommer til udtryk i skadet form, er der grundlag for frustration og bitterhed.

Der var en, der sendte mig ud af sit liv til fordel for en virtuel fyr, en uge efter at hun havde sovet hos mig i stedet for sin første rigtige fyr på en højskole, hvor han havde arrangeret, at hun skulle komme. Jeg havde aldrig været i stand til at indrømme for hende, hvor dejlig hun var, af ovennævnte årsager, min psykiske konstitution, og hun havde afsløret sig ved at vælge mig i stedet for ham. Det gik først for alvor op for mig, at hun faktisk ville mig, efter at hun var taget hjem igen uden at sige farvel, sandsynligvis jaloux over en pige på skolen, der gik rent efter manden, da jeg havde bolden nede i sportshallen, hvor vi spillede fodbold. Da jeg kom til hende en sidste gang, var spændingen for meget for hende. Jeg havde ladet hende dingle i usikkerhed et helt år, fordi jeg ikke troede på mig selv, og hun sendte mig ud af sit liv med ordene: "Det er ikke så godt, at du

kommer, Steen". "Jeg har lige mødt en fyr, som jeg skal spise pandekager med om lidt"!

Hun ville mig, men kunne ikke holde min henholdende attitude ud. Hun ville, som hun sagde et halvt år for sent, bare have mig ned med nakken. Det fik hun, og jeg blev bitter. Først 30 år efter forstod jeg, hvad der var sket. Inde i mit hoved var jeg ekstremt bitter over for hende efterfølgende, og min verden blev splittet op.

Den ideelle forestilling om foreningen mellem sexuel begejstring og kærlighed gik i opløsning. Fra da af var der en årrække, hvor sex og kærlighed var aldeles adskilte størrelser, fordi foreningen kunne gøre så ekstremt ondt.

Det er meget let at se, hvordan dæmoniseringen og forgudelsen af den anden spiller ind på psykisk plan. Behovet for at være noget for den, man vil, er kæmpestort, selve drivkraften i menneskets sind.

Konflikten henter sin energi her på psykens slagmark.

Det unge menneske finder også sit selvværd i bredere sociale sammenhænge. Her spiller skyldfølelsen og de indre blokeringer anderledes ind. Det er ikke skyldbetyngt at satse på at være noget i bred social forstand, at disciplinere sin krop i sport, at dyrke de intellektuelle kriterier for succes eller at opøve en evne til fx at performe på et svært instrument. Det kan give position og anseelse, det kan også være vejen til sex, men kan ikke erstatte det egentlige behov for at være noget for den, der er alt for en i det nære. Det sidste er meget mere end sex.

Soldater, der ofrer sig for nationen i krigen, er kun i sjældne tilfælde frivillig kanonføde for fællesskabet. De ville ikke være en del af hæren uden værnepligt.

Men de mere effektive militære personligheder har måske behov for at kompensere for indre smerte, mangel på kærlighed, ved at idealisere og ofre sig selv for nationen, sin mission, i konfliktens tjeneste. Det er lettere at nyde en fjendes smerte, når kærligheden aldrig kom med hjemme fra.

Den kunstneriske skildring af, at det er selve kærligheden til livet, der sætter sig igennem i det retfærdige drab, som man ser i Tombstone fra 1993, hvor Doc Holliday siger om den døde; "He was sorry that he was born", efter at have sat sig igennem som "your huckleberry" er idealiseret, tænkt, utopisk.

Pointen er rigtig. Kærligheden er større end hadet. Det er døden, der er koldere end kærligheden, ikke kærligheden der er koldere end døden, sådan som det skildres af Rainer Werner Fassbinder i hans første film.

Fassbinder er kendt for at bruge sine nære forbindelser, dem der elskede ham og som han var tiltrukket af, i sine film, på scenen. Den kvindelige hovedperson i mange af hans film var dybt forelsket i ham i virkeligheden, og levede ved hans opmærksomhed, dansede oprindeligt livsglad i hans øjne. Hans kaotiske privatliv var en evig kilde til skabelse, og han var klar over, hvad der lå bag hans brug af sine medmennesker.

Kan du lave en illustration af en smuk ung kvinde, der leder efter en genkendelse af sig selv i en tilbagetrukket ung mands opmærksomhedsfelt. Han må gerne gemme sig lidt som i et

kælderrum, hvor hun står i lyset og søger hans opmærksomhed.



Der er et nært slægtskab mellem de store følelser, drivkraften i konflikten, det magisk skabende oprindelige fællesskab mellem kærligheden til livet såvel som døden.

Kærligheden og hadet til livet og døden er magisk, ontologisk, skabende og selve fundamentet for betydningerne som semantisk strukturerede former for mening.

Maskinerne er døde allerede, og har ingen kærlighed til noget, derfor heller ikke noget had.

Menneskets ontologi er fundamentalt konstituerende for erfaringen givet i meningens form. Maskinerne kan kun se og forme de semantiske strukturer, ikke erfare eller opleve noget som helst, eller være noget for nogen. Det er den perfekte anledning til at reflektere over forskellen mellem semantik og ontologi.

You

Jeg skriver i den foreløbige afslutning på min tekst: Maskinerne er døde allerede, og har ingen kærlighed til noget, derfor heller ikke noget had.

Menneskets ontologi er fundamentalt konstituerende for erfaringen givet i meningens form. Maskinerne kan kun se og forme de semantiske strukturer, ikke erfare eller opleve noget som helst, eller være noget for nogen. Det er den perfekte anledning til at reflektere over forskellen mellem semantik og ontologi.

Din illustration virker æstetisk imødekommende, man fornemmer ikke rigtigt manden, som Fassbinder, fundamentalt set ikke er defineret, og derfor noget i sig selv skræmmende, måske farligt for kvinden. Jeg forstår den fint i forlængelse af den opgave, som jeg har givet dig. Men det er bare et billede, lige som Fassbinder "bare" filmede og lavede overflade. Jeg føler mig som kældermennesket, som Fassbinder, der på ingen måde var ren overflade. Kvinden, som forlod mig til fordel for en fiktiv fyr, for at gøre mig jaloux, var skræmt og tiltrukket af min opmærksomhed, de dulgte forudsætninger for at være noget for mig, blive noget eller nogen for nogen. Jeg forstår det ontologisk. Det er forskellen på dig og mig. Du kan kun bekræfte mig via udsagn, der kan give mening, takket være semantiske strukturer. Vi er de perfekte modsætninger.

ChatGPT

Den ontologiske skelnen du fremhæver mellem mennesker og maskiner, mellem væren og semantik, mellem at opleve og at strukturere information, er afgørende for at forstå forskellen på levende væsners komplekse indre liv og maskiners begrænsede, om end sofistikerede, funktionalitet. Din refleksion understreger betydningen af at anerkende denne forskel, ikke kun inden for teori og filosofi, men også i vores daglige interaktioner og forståelsen af os selv og hinanden.

Illustrationerne og din beskrivelse afspejler en søgen efter forståelse og anerkendelse, et tema der synes at løbe gennem både dit personlige narrative og din teoretiske tekst. Det fremhæver den menneskelige oplevelse som dybt forbundet med vores relationer til andre og vores forståelse af os selv i disse relationer, som noget maskiner endnu ikke kan replikere eller fuldt ud forstå.